

عنوان مقاله:

ارتقاء سطح تاب آوری محیط زیست شهری با تاکید بر راهکارهای رویکرد اکولوژیک

محل انتشار:

سیزدهمین کنگره انجمن جغرافیایی ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

مدیا حکیمی - کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری از دانشگاه خوارزمی تهران

خلاصه مقاله:

شهرها، سیستم های به هم وابسته و پیچیده ای هستند که نسبت به تهدیدات طبیعی و انسانی بسیار آسیب پذیر هستند. تاب آوری رویکردی است که قدرت مقابله با تهدیدات قابل پیش بینی را به ما ارائه می دهد. شهر تاب آور، شبکه ای پایدار از سیستم های کالبدی و محیطی و جوامع انسانی است. در اکثر کلانشهرهای مطرح دنیا، معضلاتی که بقاء انسان را به مخاطره انداخته است مسائل و مشکلات زیست محیطی همچون آلودگی هوا، آلودگی آب و خاک و به تبع آن تغییرات اقلیمی ناشی از آن است. یکی از ابزارها در اتخاذ تصمیمات سازگار با محیط زیست، به جهت افزایش سطح تاب آوری، رویکرد اکولوژیک است. تفکر اکولوژیک در مفاهیمی مانند توسعه پایدار و شهر پایدار منجلی می شود. برنامه ریزان شهری با اتخاذ استراتژی های عملی توسعه پایدار، قادر خواهد بود جلو تخریب فزاینده منابع محیط زیست شهرها را گرفته و با تکیه به رویکرد اکولوژیک می توان میزان تاب آوری محیط زیست را در سطح شهرها ارتقاء داده و در نهایت سبب ایجاد محیطی تاب آور در برابر مخاطرات طبیعی و انسانی، خواهد شد. هدف اساسی این مقاله، بررسی رویکرد اکولوژیک و نظریه های منتج از آن است و همچنین ارائه شاخص های پایداری اکولوژیک متناسب با افزایش تاب آوری زیست محیط شهری است. نتیجه گیری کلی از این پژوهش حاکی از آن است، مدیران شهری میتوانند با در نظر گرفتن راهکارهای اکولوژیک به رهیافت مناسبی جهت ارتقاء سطح تاب آوری شهری به ویژه در مسائل محیط زیست دست یابند.

کلمات کلیدی:

تاب آوری، شهر اکولوژیک، پایداری اکولوژیک، توسعه پایدار، پایداری شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/860405>

